

SJÆLSMARKS BØRN FORTÆLLER

Bedsteforældre for Asyl har i foråret 2019 gennemført interviews med 13 børn, der bor på Udrejsecenter Sjælsmark.

Børnene er i alderen 5 til 17 år, både piger og drenge. De har tilbragt fra 1/2 til over to år på udrejsecentret.

Zakiya 15 år – 1 år og 7 måneder i Sjælsmark

Samtalen med Zakiya finder sted d 1 april 2019 i familiens bolig på Sjælsmark. Hendes mor er tilstede, og hendes lillesøster sover til middag i den ene ende af værelset. Mor taler meget lidt dansk og holder sig i baggrunden.

Familien har et af de store værelser, som de skal dele alle 5. Far, mor, lillesøster på 2 1/2 år, samt lillebror på 10 år ud over Zakiya.

Af billeder på væggen, kan jeg se at familien har omfattet to større drenge også. Mor forklarer mig, at de er 16 og 19 år, og at de ikke er i Sjælsmark mere, de er taget videre !! Det er ikke noget, vi skal tale mere om, fornemmer jeg.

Zakiya deler køjeseng med sin bror på 10 år, han sover i overkøjen. Far, mor og lillesøster sover bag en afskærmning i den anden ende af værelset.

Det ville være rart med et værelse mere, siger Zakiya, men i denne blok har de eget toilet og bad, og det er bedre end i de blokke, hvor man skal ud på gangen for at komme på toilettet og hvor man deler bad med andre familier.

Zakiya fortæller

Jeg er født i Irak, i den kurdiske del. Vi kom til Danmark for ca 4 år siden og jeg har boet mange steder i Danmark : Tranum Klit, Auderød, Esbønderup, Avnstrup – og Ranum. I Ranum boede vi i ret lang tid, og der havde vi det rigtig godt. Jeg gik i Folkeskole og havde veninder. Og min mor lavede mad til os.

Da vi kom til Sjælsmark for 1 år og 7 måneder siden, skulle jeg på Røde Kors skolen i Lynge. Jeg kommer ikke så meget i skole lige nu, mest de dage hvor jeg har It eller gymnastik. Men de har lovet mig, at jeg sammen med min veninde her fra Sjælsmark, må starte på en Folkeskole. Og det håber vi snart bliver til noget. Vores skoleleder siger at han har fundet en skole i København, hvor de har plads til os.

(Siden interviewet er de to piger begyndt i en 8 klasse på en skole i Emdrup. De er meget glade for det, men også bange for om det er for svært . De har fået kort til bus og tog, og det gør ikke noget at turen er lang. De starter fra Sjælsmark lidt før kl 7).

Nu er jeg meget hjemme. Jeg sover meget om dagen, for jeg kan tit ikke sove om natten, så ligger jeg i min seng og ser Youtube på min mobil. Ellers hjælper jeg min mor med at ordne vores værelse eller jeg passer min lillesøster. Hun har slem astma og får medicin. *Zakiya viser mig skemaet, hvor de skriver op når lillesøster får astmaspray.*

Om eftermiddagen går jeg i Maxi-klubben, den har åbent tre dage om ugen. Der går jeg med mine veninder. Vi er 3-4 piger der er sammen, vi kan godt lide hinanden, selvom jeg ikke fortæller så meget hvad jeg tænker !

Der er også andre teenagepiger her, men det er de " smarte", dem er jeg ikke så god til at være sammen med.

Nogle gange er der aktiviteter væk fra Sjælsmark. I dag skal jeg med nogle fra Ungdommens Røde Kors ind til Radio Voice. Jeg er meget glad, når jeg er væk fra Sjælsmark. Så er det lige som at leve rigtigt.

Sjælsmark er som et fængsel, man kan ikke selv bestemme noget. Det er så væmmeligt at have hegn rundt om og skulle gå gennem en kontrol når man skal ind og ud. Og hele tiden er der nogen vagter der holder øje med os. Der er så mange ting man ikke må.

Min lillesøster har aldrig prøvet at leve frit, det er trist, synes jeg.

Kantinen ?? Jeg gider ikke snakke om den. Vi hader den alle sammen. Jeg går nogen gange derover med mine veninder og ser hvad der er til aftensmad.

Min yndlingsret er Dolmer, min mor lavede dem i Ranum. Men det kan hun jo ikke her. Jeg spiser ikke så meget, i dag har jeg ikke spist noget *(kl er 15 !)*.

Jeg tænker meget på fremtiden, hvad der skal ske med os. Jeg bliver meget ked af det, når jeg mærker, at mine forældre er kede af det, jeg ved jo godt hvor bekymrede der er, selvom de prøver at skjule det for os.

Vi er alle sammen bange for at politiet kommer og henter os og sender os tilbage. Heldigvis tænker min lillebror ikke så meget over det, bare han kan komme ud og lege.

Men jeg håber, at jeg får en fremtid. Jeg vil gerne være læge i Afrika, rejse ned og hjælpe syge børn.

Dinah 11 år, to år i Sjælsmark

Interviewet er foretaget i april 2019 i familiens værelse på Sjælsmark. Til stede var også Dinah's mor, som taler udmærket dansk

Jeg bor her i Sjælsmark sammen med min far, mor, min lillesøster på 8 år og lillebror på 5 år.

Jeg er født i Syrien og har nu været i Danmark i 9 år.

Jeg har boet mange forskellige steder i Danmark i flygningelejre og i boliger. Jeg har boet i Sandholm, Auderød, Rødvig, Vejle og tilsidst i Nykøbing Falster, hvor jeg boede 4 år.

I Nykøbing F var jeg rigtig glad, gik i folkeskole og fik mange kammerater. Jeg fik 2 bedste veninder i Nykøbing F, og dem savner jeg rigtig meget, jeg får lov at besøge dem en gang imellem.

Nu går jeg også i folkeskole, min skole er i Allerød, og jeg går også i skolens klub efter skoletid.

Jeg har for første gang fået lov at få en veninde med hjem fra skolen, hun kunne ikke så godt lide at være her, specielt fordi vi har hegnet omkring os, og fordi vi bor som vi gør.

I marts havde jeg fødselsdag og heldigvis kom nogle frivillige med flag, kage og en fødselsdagsgave, for der var slet ingenting fra personalet på Sjælsmark (Kriminalforsorgen og Røde kors).

I påskeferien kommer nogle frivillige mennesker udefra og henter mig til udflugt og "sådan noget", det glæder jeg mig meget til.

De hjælper mig også her med lektier. På Sjælsmark er der ikke noget at lave i weekenderne, men jeg har fået en veninde, som også bor her i Sjælsmark, og vi prøver at finde på noget sammen.

Jeg kan ikke lide at gå i kantinen, vil ikke derover og jeg er slet ikke sulten. Maden er IKKE god, og der er altid så meget uro derovre, folk bliver vrede, råber og skændes så meget, og når man sidder og spiser, så kigger personalet altid på os. Det er ikke rart.

Min mor laver madpakker til mig til skolen, de er fine og min mor laver den med ting, hun får udefra af nogle frivillige. Men jeg kan tit ikke spise det alligevel.

(mor fortæller at madpakkerne desværre kommer retur næsten dagligt, og at både mor og sundhedspersonalet er bekymret for Dhina og hendes spisevægring. Hun er ikke vokset som hun skal og er nu startet med tilskud af jern og vitaminer)

Jeg vil meget hellere spise hjemme hos min far og mor, hvor vi bare er os, altså far, mor og mine søskende, og min mor laver maden.

Jeg er ikke glad ,når jeg er her i Sjælsmark, jeg er kun glad, når jeg er i skolen og klubben, og når jeg besøger min moster, der har ophold og bor i Nykøbing Falster, hvor også mine veninder bor.

Jeg bliver meget ked af det, når jeg tænker på, jeg måske altid skal bo her i Sjælsmark, jeg vil allerhelst bo i Danmark, hvis jeg får lov til det for "Danmark er i mit hjerte" Jeg har jo boet i Danmark i 9 år nu.

Jeg drømmer sommetider om, at vi bliver tvangsudsendt, for det har jeg oplevet nogen familier blev her i Sjælsmark. Det er så væmmeligt. Jeg er altid så bange for at blive skilt fra mine forældre og for at blive fjernet fra min mor, at nogen måske kommer og henter hende og tager hende væk fra os, og hun ikke må være her i Danmark.

Jeg kunne godt tænke mig at bo udenfor Sjælsmark og blive rigtig god i skolen, og blive til en, som hjælper andre mennesker. Jeg vil så gerne være læge engang.

(mor supplerer med at fortælle om Dinah's store omsorgsgen)

Dinah slutter vores samtale med at spørge:

- Hvorfor skal nogen mennesker bo sådan, ligesom man er i fængsel?
- Hvorfor må de voksne ikke arbejde?

“Jeg vil gerne sige til alle mennesker, at børn her på Sjælsmark både hvide og brune - altså alle børnene her er helt ligesom alle de andre børn udenfor Sjælsmark”

Mustafa 5 år - 2½ år i Sjælsmark

Interviewet er gennemført 9.4.19 i Udrejsecenter Sjælsmarks systue sammen med Mustafas mor, som har suppleret løbende. Begge taler engelsk.

Min fødselsdag er 1. oktober. Jeg er født i Danmark, men rigtigt er jeg fra Palæstina. Jeg bor i Sjælsmark, og før det boede vi i Kongelunden

Mor: siden ankomsten til Danmark har vi boet i Holbæk, Tranum, Sandholm, Kongelunden og de sidste 2 1/2 år i Sjælsmark, dvs fra udrejsecentrets start. Vi var m.a.o. med til at åbne "børn- reservatet".

Jeg bor her sammen med min mor og far, og så har jeg en bror inde i min mors mave. Jeg har en ven i børnehaven, men han er ikke sød ved mig.

Mor: Mustafas ven er en ballademager, meget kvik, men afgjort en ballademager. Børnene i børnehaven er i det hele taget ikke de letteste at være sammen med. Men det største problem er personalet, der bortset fra de to faste uddannede pædagoger hele tiden skifter. Børnene ser en ny hver dag – måske er de frivillige. Alle er søde, men de kan ikke holde disciplin, når børnene ikke kender dem. Jeg synes heller ikke, at de lærer nok i børnehaven – der mangler førskole-aktiviteter, og jeg underviser ham derfor selv. Mustafa har fået tilbudt plads i en skovbørnehave, men jeg overkommer på grund af min graviditet ikke følge ham frem og tilbage med bussen

Når jeg ikke er i børnehaven, læser jeg, leger med Play Station, leger med mine venner (nævner tre navne) og så får vi besøg.

Mor: det er et problem i fritiden at børnene er ubeskæftigede. De fleste er overladt til sig selv udenfor på terrænet og på de lange gange dagen lang. Jeg prøver selv at beskæftige Mustafa, f.eks. lærer jeg ham at

spille på keyboard og at læse. Jeg tager også på ture med ham.

Vi tager bussen uden at betale, men det er et problem, at vi end ikke kan købe en is, når vi er af sted. Vi spiser ikke i kantinen. Vi henter kun brød, mælk og frugt, og ellers laver vi selv mad dvs salat. Kantinemaden er ikke halal, og det er et problem, at politiet er til stede. Det gør børnene utrygge.

Til min næste fødselsdag får jeg en fødselsdagspakke af Venligboerne. Det vil gøre mig glad, men det, der gør mig allermest glad, er min far og min mor. Og det, der gør mig allermest ked af det, er, at alle mine venner hele tiden rejser fra mig.

Jeg er ikke bange for noget – kun Gud. Og så politiet, de vil tage os – også kommunen. De tager børn fra forældrene.

Mor: han er også bange for alle afspærringerne ved indgangen og samtalerne hos politiet.

Jeg drømmer om at komme i Tivoli med min far og min mor. Og jeg drømmer om at bo i Palæstina, mit rigtige land. Fordi jeg gerne vil bo sammen med min bedstefar. Der tror jeg, at jeg er, når jeg bliver stor. Hvad gør DIG (til interviewer) ked af det og hvad gør DIG glad – og hvad drømmer DU om?

Mor: vi klarer os i centret, fordi vi har mange venner udefra, der støtter os. Men det betyder, at intet kommer fra mig selv, men at alt, hvad Mustafa har brug for, kommer fra andre – alt hans tøj, legetøj osv. Han har lært sig at bede om ting, når han møder fremmede. Men han burde opleve, at tingene kom fra hans forældre - og ikke fra fremmede. Når børn ikke oplever, at deres forældre har styrke og har magt over situationen, svækker det også deres egen selvoplevelse.

Mustafas mor slutter: Folk skal ikke være her i mere end 6 måneder. Vi er IKKE i hæren og vi er IKKE kriminelle.

Yasmin 12 år – 4 måneder i Sjælsmark.

Interviewet er gennemført på dansk den 28. 4. 19 i Udrejsecenter Sjælsmark i familiens bolig i overværelse af Yasmins mor, farmor og en yngre bror på 11 år. Yasmin og broderen taler og forstår ganske meget dansk. Mor og farmor forstår ikke dansk. Under samtalen påtager Yasmin sig helt uopfordret rollen som tolk, så mor og farmor kan følge med i, hvad vi taler om.

Yasmins familie omfatter far, mor, farmor og fem yngre søskende, der snart bliver til seks, for Yasmins mor er gravid med en lille pige, der ventes født om ca. 10 dage.

Yasmins mindre søskende er tre brødre på 11, 6 og 2 år – samt en søster på 10 år.

Yasmin har også en noget ældre søster, der har sin egen bolig i Sjælsmark.

Familiens bolig i Sjælsmark består af tre værelser. Yasmin fortæller, at de har bedt om at få tildelt mere plads nu, hvor den lille nys snarlige ankomst betyder, at de vil være 3 voksne og 6 børn i boligen.

Yasmin peger på babysengen, som er gjort klar, og viser, hvor meget den fylder. Hun fortæller, at nabofamilien har samme størrelse bolig, selv om de kun er fire personer.

Alle familiens børn er født i Kuwait, hvor de kommer fra – dog er den mindste på 2 år født i Danmark. De kom til Danmark for 4 år siden, og de har boet i 3 forskellige asylcentre, inden de kom til Sjælsmark – først Nyborg, så Ranum. Derefter Aalborg og nu altså Sjælsmark.

Yasmin synes, at det var meget bedre at bo på asylcenter i Nyborg og i Ranum – især Ranum var hun glad for. Her gik hun i en almindelig folkeskole i en særlig klasse "for os", som hun siger, men vi legede med de danske børn og blev også venner med nogle af dem. Der var heller ikke så mange ting i Ranum, som man ikke måtte, tilføjer hun.

Yasmin og de to søskende på henholdsvis 10 og 11 år går i Røde Kors Skolen i Lynge. Når de kommer hjem fra skole, går de to mindre søskende i klubben i Sjælsmark. Det har Yasmin ikke lyst til. Hun vil heller gøre noget andet som f.eks. gå hjem og hjælpe moderen, eller være sammen med veninder. De går af og til udenfor Sjælsmark, men har dog ikke mulighed for at tage bussen til Hørsholm eller Allerød, for de har ingen penge. Det var også den slags aktiviteter, hun foretog sig i påskeferien.

Yasmin ville gerne have lidt flere venner – lidt flere at tale med.

Hun har stadig lidt kontakt med veninder fra tidligere asylcentre, og hun taler en gang imellem i telefon med dem, én bor i Aarhus og én i Aalborg.

Hun har endnu ikke oplevet at holde fødselsdag i Sjælsmark, men hendes seneste fødselsdag var ok. Hun blev fejret af sin familie. Hun fortæller, at når børn har fødselsdag i Sjælsmark kommer der som regel frivillige med kage og gaver.

I skolen bliver man fejret, når man har fødselsdag..

Yasmin kan ikke lide at komme i cafeteriet i Sjælsmark. Familien bruger ikke rigtig cafeteriet. Yasmin gør i hvert fald ikke. De får mad på anden vis. Der er mennesker, der hjælper og kommer med mad. Heller ikke madpakker til at tage med i skole, bryder Yasmin sig om. Hun tager kun enkelte dele af madpakken med.

Det ville være meget bedre, hvis man selv kunne vælge sin mad og selv bestemme, hvor meget, man vil have. Hun fortælle også, at hvis en person en dag er meget sulten og gerne vil have lidt mere, end det, der bliver øst op i første omgang, får de at vide, at det ikke kan lade sig gøre.

Yasmins mor henter sin telefon for at vise billeder af mad (grøntsager), der hverken ser friske eller appetitlige ud.

Noget, der kan gøre Yasmin glad, er at være væk fra Sjælsmark. Hun er glad i skolen, og når hun er sammen med sine venner. Men det vigtigste er at være væk fra Sjælsmark.

Det gør hende rigtig ked af det at være nødt til at bo i Sjælsmark.

Og så er det trist, at familien ikke får penge overhovedet. Jeg kan aldrig købe bare en lille ting - tøj f.eks., for vi har ingen penge, siger hun.

Ind imellem er der ting, som kan gøre Yasmin rigtig bange, og mens vi taler om det, henter hun sin telefon og viser mig en lille film, hvor politiet er i Sjælsmark for at hente en familie der skal tvangshjemsendes. Der er opløb, råben og hujen og børn, der græder på filmen. På et tidspunkt ligger der en kvinde udstrakt på gulvet. Situationen virker voldsom og kaotisk. Politiet brugte peberspray, fortæller hun.

Optrinnet gjorde Yasmin rigtig bange, og hun frygter både, at det en dag er hendes familie, der befinder sig i en så voldsom situation, og at de bliver sendt til Kuwait.

Yasmin har ikke mange forhåbninger til fremtiden, men når hun bliver voksen, vil hun gerne være tandlæge.

På spørgsmålet om, hvad hun ellers tænker om fremtiden, svarer hun: " Det ved jeg ikke."

Men hun vil gerne have en computer. Familien har en ældre I-pad, men den er defekt, siger Yasmin.

Salma 8 år og Sadik 7 år – et halvt år i Sjælsmark

Interview'et er gennemført i slutningen af april i familiens bolig på Sjælsmark med de to søskende samtidigt.

Søskendeparret Salma og Sadik er henholdsvis 8 og 7 år, og de har sammen med deres mor boet på Sjælsmark Udrejsecenter i et halvt år.

De er født i Irak, hvor de sammen med moderen levede under utrygge forhold, indtil de blev 5 og 3 år. Faderen var nogle år tidligere flygtet til Danmark, hvor han fik asyl og i dag har dansk statsborgerskab. Han ansøgte flere gange om at få sin familie sammenført, men fik afslag.

Da miljøet omkring moderen og børnene var meget usikkert og belastende for dem, flygtede de for fire år siden til Danmark i håb om at kunne leve sammen med faderen, som de naturligt savnede til at beskytte dem i hverdagen.

De blev imidlertid indkvarteret i asylcentre og har boet på fem forskellige, før de for seks måneder siden blev anbragt på Sjælsmark.

En stor del af tiden opholdt de sig på asylcentre i Jylland og på Fyn, selv om faderen bor og arbejder på Sjælland. Forældrene fik i disse år yderligere to børn, som i dag er 1 og 2 år. Disse to børn har tilladelse til at bo hos faderen, da de er født i Danmark. Han, som hidtil har været i arbejde og aldrig på kontanthjælp, har taget barselsorlov for at tage sig af sine mindste børn.

Udlændingestyrelsen giver tilladelse til, at Salma og Sadik sammen med deres mor må besøge faderen og de små søskende hver anden weekend. Rejsen dertil med flere bus- og togforbindelser tager tre timer, og den tid forkorter samværet med de små søskende og faderen. Salma og Sadik fortæller uafhængigt af hinanden, at de bliver meget kede af at overvære den 2-årige søsters utrøstelige gråd, når de rejser fra hende om søndagen. Hun er for lille til at forstå, hvorfor de igen forlader hende.

Salma siger: "Jeg hader Sjælsmark". Hun har kun en enkelt veninde på centret, de spiller lidt spil på I pads sammen, men kommer ikke i klubben. I skolen har Salma svært ved at koncentrere sig bl.a. fordi nogle drenge larmer meget. Hendes foretrukne lærer flytter nu, og Salma ved ikke, hvordan skolegangen så bliver.

Hun tænker med glæde tilbage på sin tid på asylcentret i Nyborg: "Der var der nogen, der holdt af mig". Hun gik i en folkeskole med etnisk danske børn og oplevede en skoledag, hun kunne glæde sig til. "Vi skrev dagbog, havde matematik og dansk, og blev jeg træt, kunne jeg få lov at hvile mig". "Vi lavede sjove ting, havde en god legeplads, spillede stikbold og fodbold". Men centret blev lukket, og familien måtte flytte endnu engang.

Salma holder meget af at lære sprog, især dansk og engelsk, og hun har lært mange korte udsagn på de sprog, de andre børn benytter. Men hun kan ikke arbejde mere kontinuerligt med indlæringen, da der har været så mange flytninger.

Det er ikke lykkedes at bevare kontakten til nogen af de børn, hun har mødt på asylcentre gennem årene.

Både hun og broderen Sadik bliver bange, når de om morgenen vækkes af militærøvelser, og især helikoptere skræmmer dem. Om natten har hun jævnligt mareridt, som hyppigt handler om ikke at kunne bo hos faderen, men at blive sendt tilbage til Irak.

Sadik har et par kammerater på stedet, og han kommer så ofte som muligt i lejrens klubtilbud. Men alligevel siger han, at Sjælsmark ikke er et godt sted for børn. Sadik blev meget bange, da politiet en morgen, mens børnene var på vej i skole, hentede en familie til tvangsudsendelse ved brug af peberspray. Han bliver bange, så snart det er mørkt. Og han får jævnligt uhyggelige fantasier, som han ikke selv kan stoppe. Så søger han hjælp hos sin mor. Han fortæller, at når de besøger faderen, er han ikke spor mørkerød.

Han synes ligesom søsteren, at maden i kantinen er dårlig og ofte sammensat af mærkelige dele. Han savner sin mors madlavning under opholdet. Kun ved besøgene hos faderen, normaliseres måltiderne. De to børn spiser ikke regelmæssigt i kantinen.

Moderen er bekymret for, om der er bakterier i kontakt med maden i kantinen, og hun fremviser et fotografi af en broccoli, fyldt med små dyr. Det er optaget i kantinen på Sjælsmark.

Så familien forsøger at klare sig mest muligt med fødevarer, de har indkøbt med enge fra faderen – og med den mad, frivillige udefra bringer ind i lejren.

Mo 10 år – 1 år og 7 måneder på Sjælsmark

Interviewet er foretaget den 1.april i familiens værelse på Sjælsmark. Til stede var også Mo's mor, der forstår ganske lidt dansk og hans lillesøster. I slutningen af samtalen kommer to af hans venner ind og er med i samtalen.

Mo er en 10-årig dreng, der bor med sin mor, far, storesøster på 15 og lillesøster på 2 1/2 år.

Han har helt styr på hvor længe han har boet i Sjælsmark – 1 år og 7 måneder ! Før de kom til Sjælsmark boede de i Ranum, det var godt fordi han gik i skole med danske børn. Storesøster har tidligere fortalt mig, at de også har boet i Tranum Klit, i Esbønderup, i Auderød og i Avnstrup, men det kan Mo ikke huske så meget om. Familien kommer fra Irakisk Kurdistan og har været i Danmark i snart fire år.

Mo har haft fødselsdag to gange, mens han har boet i Sjælsmark, sidste gang, da han fyldte 10 år, kom der en dame med en kage. Gaver har han ikke prøvet at få.

Familien har ét stort rum. Mo sover i en overkøje med sin storesøster nedenunder. Far, mor og lillesøster sover bag en afskærmning de har lavet med de to skillevægge man får udleveret. Vi sidder på en seng, der fungerer som sofa, overfor står et tv der kører på en kurdisk kanal. Mo's mor serverer te.

Da lillesøster kun er to år, må de have et lille køleskab og en mikrobølgeovn til at varme mad til hende i.

Mo går i Røde Kors skolen i Lynge, i 3 klasse. Det er lidt kedeligt synes han, det samme hver dag. Det bedste fag i skolen er bordfodbold, det er han og vennerne super gode til. Og så er det også meget sjovt at lave mad om onsdagen, men de må ikke selv bestemme hvad de skal lave ! Han vil gerne gå i skovklassen, så man kan komme ud i skoven og lege hver dag, men det er kun de frække drenge der kommer i skovklassen og Mo tror nok han selv er for artig !

Han mener han er ret god til at læse og sådan noget. Når han bliver stor vil han gerne være politi eller læge eller tandlæge.

Når de kommer tilbage til Sjælsmark med skolebussen om eftermiddagen, går han direkte i klubben. Hvis man er sulten kan man få rugbrød med smør. Han spiser ikke så tit morgenmad, nogle gange

cornflakes og så henter han madpakke i kantinen om morgenen, hvis han kan nå det. Men det er kedeligt, i dag var det burger med tun – og Mo kan ikke lide tun, så det var godt der var rugbrød i klubben.

Det bedste i Klubben er at spille playstation, reglen er at man må spille i 45 minutter, før var det kun 30 minutter, fortæller Mo. Nogle gange spiller de fodbold ude, ellers spiller de på klubbens computere.

Når klubben lukker kl 16, leger han udenfor med vennerne. De er tre venner, der er sammen hver dag, A på 9 år, N på 11 år. Og Mo på 10.

Før havde de også en ven der hed Hussein, men han er lige flyttet ned til Avnstrup.

Begge venner kommer mens vi snakker, for at få Mo med ud og lege. De fortæller, at de også går sammen i kantinen om aftenen, for at se om der er noget mad, de kan lide. Det er der ikke så tit, men så får de noget frugt.

Mo's yndlingsmad er pizza med shawarma Det lavede hans mor tit, da de boede i Ranum. Nu får de nogen gange en god pizza af hans fars ven. Tænk hvis de lavede pizza med shawarma i kantinen, det ville være fedt, synes Mo.

Mo kan ikke lide kantinen, men han er ikke bange for at være der. Det eneste Mo er rigtig bange for, er når soldaterne skyder.

Vi taler om hvad drengene laver, når det er weekend og når skolen og klubben er lukket. Så leger de ude, eller Mo ser Youtube på mobilen eller er inde hos en dreng, der har en Playstation 3 de kan spille på sammen.

Mo vil gerne gå til boksning, han vil spørge om det i klubben. Man kan få billetter til Blovstrød Svømmehal, men Mo synes der er for koldt i vandet.

Det han er allermest glad for, er at komme på tur væk fra Sjælsmark. Og at gå en tur udenfor lejren.

Det eneste Mo synes han bliver ked af er, når nogen driller. Der er nogle araberdrenge, der driller og skubber, når de leger ude og også i skolen.

Fremtidsdrømme ? Mo tænker længe og svarer så : ” Det er ikke noget jeg tænker på . Men jeg ønsker mig en Playstation 4 og en basketball !”

Halima 17 år, 7 måneder i Sjælsmark

Interviewet er gennemført i april måned i familiens bolig på Sjælsmark.

Halima født i Somalia og nu 17 år gammel. Hun kom 7 år gammel til Danmark.

Hendes mor var forinden flygtet hertil og havde opnået asyl. Da et familiemedlem blev dræbt, besluttede faderen at flygte til Etiopien med Halima og hendes tre år ældre bror. Derfra blev de familiesammenført med moderen i Danmark. Da der var tale om en familiesammenføring, kunne de straks flytte ind hos moderen i hendes lejlighed, og Halima har derfor aldrig boet på et asylcenter.

Hun har lige siden ankomsten gået på den lokale skole i en nordsjællandsk provinsby og været meget glad for dette. Efter skoletid har hun deltaget i en lektiecafé for at optimere sin indlæring.

Halima har haft et almindeligt børne- og ungdomsliv med samvær med veninder. Hun har forestillet sig, at hun skulle uddanne sig til først sosu assistent og dernæst sygeplejerske. Inspirationen dertil har hun fået fra sit kendskab til en sygeplejerske, der har været en rollemodel for hende.

Før flytningen til Sjælsmark lignede familiens hverdag andres på den måde, at begge børn gik i skole, faderen på arbejde på et lager og moderen til et undervisningsforløb bestående af danskundervisning og praktik.

For syv måneder siden fik familien pludselig besked om, at man skulle flytte til udsendelsescentret Sjælsmark i løbet af fem dage, og at man kun måtte medbringe sit tøj og få andre ejendele. Halima havde aldrig forestillet sig, at dette kunne ske, og hun blev meget chokeret. Hun havde indtil da været helt fokuseret på, hvorledes hun skulle uddanne sig og leve et almindeligt liv med familie og venner i Danmark. Familien flyttede til udsendelsescentret Sjælsmark og måtte efterlade sig bohaver, og hvad man ellers havde anskaffet sig i løbet af de mange år. Siden er disse ejendele forsvundet, og har ikke kunnet opspores.

I dag ejer Halima udover tøj og sko stort set kun sin brors meget slidte cykel. Han er nu over 18 år, og da må man ikke have sin cykel inde på centrets terræn. Voksnes cykler skal parkeres uden for lejren, og der er de udsat for hærværk og tyveri. Halima forsøger hver aften at smugle cyklen ind i bygningen for at beskytte den længst muligt. Desuden har hun en mobiltelefon, som har lidt nogen skade ved, at nogle drenge legede med den. Men familien har ikke penge til reparationer.

Halima har fået mulighed for at fortsætte sin skolegang i sin tidligere skole. Rejsen dertil tager godt en time med tog og to busser, når der ikke er forsinkelser. På vej til skolen passerer Halima familiens tidligere lejlighed og tænker på, hvem der mon bor der nu.

Hun skal fra Sjælsmark så tidligt, at kantinen endnu ikke er åben og får derfor ikke morgenmad. Aftenen forinden har hun fået udleveret en madpakke, som er beregnet til at kunne medbringes i skolen. De har ikke køleskab, så madpakken

ligger på værelset til næste dag. Imidlertid får Halima kvalme af indholdet i den indpakkede sandwich, så hun nøjes med at medbringe den müslibar, der ligger i madpakken. Dagens første egentlige måltid er det, der indtages i kantinen efter skoletid mellem kl. 17 og 18.

Moderen har fortalt hende, at familien ikke har flere muligheder for at søge beslutningen om, at de skal tvangsudsendes, omgjort. Halima er meget bekymret for dette, idet hun ved, at der dagligt sker mord og andre overgreb i Somalia. Hun har ikke noget håb om, at der kan blive truffet politiske beslutninger om at ændre udlændingelovgivningen, og derfor heller ikke nogen tiltro til at kunne blive i Danmark. Til sommer slutter hun undervisningen i 9.klasse, og derefter vil hun ikke få noget tilbud, som kan føre til et uddannelsesforløb.

Hverdagen på Sjælsmark opleves som belastende. Først og fremmest har hun en fornemmelse af at have mistet enhver mulighed for at være medbestemmende omkring sin hverdag ned i mindste detalje. Kriminalforsorgen træffer alle beslutninger, udsteder mange forbud, og pludseligt står nogle af dens medarbejdere i familiens bolig, idet man leder efter mikrobølgeovne, som er forbudt at have, da man vil forhindre familier i selv at tilberede måltider.

Måltiderne indtages i kantinen under overvågning af de ansatte, og der er tale om retter, som er produceret andetsteds og varmes op i kantinen. Halima savner sin mors veltilberedte måltider, som altid var lavet af friske råvarer og ud fra familiens traditioner. Hun fortæller på opfordring om det sunde og veltilberedte morgenmåltid, som var en god start på dagen før skolegangen, og som var tilberedt med kærlighed og omsorg for familiemedlemmerne.

Halima har tabt sig under opholdet på Sjælsmark. Hun siger, at det er OK – og så alligevel ikke OK.

Hun deltager i lejrens klubaktivitet, hvor de unge engang imellem får tilladelse til at tilberede et måltid i fællesskab.

Herudover består de sjældne lyspunkter i udflugter ud af lejren. Disse er arrangeret og betalt af forskellige frivillige, som søger at "milde luften" ved at iværksætte aktiviteter. Desuden har Halima bevaret kontakten til nogle veninder, som ind imellem besøger hende eller inviterer hende ud af lejren.

Familiens bolig er meget spartansk indrettet. Man har et baderum men ikke eget toilet. Hvis Halima om natten får behov for at gå til det fælles toilet, som ligger nede ad gangen, skal hun ledsages af sin mor, idet en gruppe mænd sidder i et rum i nærheden og er oppe sent. Familien havde held til at medbringe sin fjernsynsskærm ved indflytningen, men der er ikke i bygningen indlagt TV- kabel, så skærmen står ubrugt i et hjørne.

Halima befinder sig i en meget trist grundstemning. Ethvert håb om at vende tilbage til familiens dagligdag i egen bolig er definitivt væk. Men hun forsøger at holde masken og skjule sin tristhed. Værst er det dog at være vidne til andres tvangsudsendelser, hvor hun bliver meget berørt af deres situation.

Hun klamrer sig til de hverdagslyspunkter, der findes i form af skolegang og adspredelse ved udefrakommende frivillige.

Rosa 11 år – 2 år i Sjælsmark

Interviewet er gennemført 26.3.19 i familien værelse i Sjælsmark. Rosas mor var til stede under den første halvdel.

Jeg er født i Iran, men jeg kan ikke huske, hvordan det var, da jeg kom til Danmark. Det er nemlig 4 år siden, og nu har vi boet i Sjælsmark i 2 år og en måned. Før det boede vi i Frederikshavn, og jeg gik i rigtig skole i Ålbæk. Der var meget godt i Frederikshavn med lommepenge og egen mad og bus, der hentede os til skole. Far og mor gik også i skole. Og i hvert fald børnene i skolen var MEGET søde. De gjorde søde ting ved mig. De hjalp og sådan. Efter Frederikshavn var vi i Tyskland i 3 måneder, men politiet sendte os midt om natten tilbage til Danmark - til Sjælsmark.

Og i Sjælsmark bor jeg sammen med min far og min mor og min lillebror, der hedder Hassan og er 8 år.

Først gik jeg i skole i Lyngeskolen, men nu går jeg i 3. klasse på Skovvangsskolen i Allerød, sammen Sara, der også bor her på Sjælsmark. Det er MEGET GODT og *Rosa fortæller levende om skolens faciliteter, lærernes og elevernes navne og om selve undervisningen - folder virkelig emnet ud og fortsætter*, i dag har vi lært om påskeæg, og om to uger skal jeg på Speakers Corner og fortælle om Sjælsmark. I klubben på skolen er der også sjovt og *der nævnes igen en række faciliteter*.

Men jeg kommer ikke ret meget i klubben på Sjælsmark, for her er der så kedeligt, kun med LEGO og perler. Når jeg ikke er i klub, læser jeg lektier og leger med min lillebror. Vi leger mest inde, gemmeleg og sådan, men vi løber også på løbehjul udenfor. I weekenderne laver vi ingenting. Mange gange er her SÅ kedeligt. Vi er bare hjemme. Men den første lørdag i måneden er jeg i Trampolinhuset sammen med min mor og Hassan, og det er da bedre end her.

Det her er det dårligste sted, jeg nogensinde har set. I næste weekend skal jeg på koloni med nogen frivillige, og så kommer vi endelig til at komme ud. I påsken skal der ikke ske noget. *Her prøver Rosa famlende at forklare noget om opholdsreglerne på Sjælsmark.*

Hvis man komme senere end klokken 10 om aftenen kommer man udenfor systemet. Og værelserne bliver tjekket og ryddet, hvis man har været væk mere end to dage.

I skolen har jeg en legekammerat, der hedder Sofie L. Hun inviterede mig hjem på min fødselsdag, så jeg kunne holde den hjemme hos hende. Vi sov der også, og vi havde det så sjovt. *Fortæller udførligt om forberedelserne og forløbet.* Ellers har jeg ikke prøvet at holde fødselsdag.

Vi spiser i kantinen, men jeg hader maden. Jeg kan ikke lide noget som helst af den. Vandet er beskidt. Æggene er ikke ordentlig kogt. Engang fik jeg en agurk, der var rådden og burger er 'spladr'. Kun pizza kan gå an, hvis det endelig skal være. Engang kom min mor op at skændes med en fra personalet. Det endte med at hun, altså personalet, måtte sige undskyld. Madpakkerne er heller ikke gode, og jeg gider ikke altid tage dem med. Jeg bliver ikke altid mæt. Min yndlingsmad er kurdisk mad, som min mor lavede i Frederikshavn.

Når du spørger, hvad der gør mig allermest glad, vil jeg sige, at det er at komme ud herfra og få sin egen lejlighed. Og det, der gør mig allermest ked af det, er at være her. At der er mange, der ikke får lommepenge. Jeg hader deres regler, og man skal hele tiden lave underskrift - mandag, onsdag, torsdag og fredag. Alle her hader det der underskrift. Og jeg er bange for at politiet kommer og siger, at vi skal tilbage til vores eget land. Det er alle bange for. Der er hegn rundt om os. Det er et fængsel. Og når du spørger, hvad jeg drømmer om, så drømmer jeg, at jeg er udenfor centret, og at jeg er i min egen lejlighed og er sammen med mine venner - og at min mor og far er glade. Når jeg er 15 år, håber jeg, at jeg er kommet ud herfra og har min egen bolig og at der ikke er underskrift og at der er god mad.

Og Rosa afslutter med et par modspørgsmål:

Hvad drømmer DU om? Og hvad skal der ske med alle de her interviews, når de er færdige?

Mika 6 år, 2 år i Sjælsmark

Samtalen er foretaget i april måned 2019 i familiens bolig i Sjælsmark. Boligen består af en lille stue, to soveværelser, et baderum der deles med nabofamilien. Toilet er på gangen og deles med flere familier. Mikas mor er tilstede under samtalen, hun forstår og taler godt dansk.

Mika bor sammen med mor, far og sine to storebrødre på 12 og 14 år. Familien er kurdere fra Irak og de har været 4 år i Danmark.

De boede i starten i asylcenter i Jylland og derefter i lejlighed i Kalundborg, inden de som afviste asylansøgere blev flyttet til Sjælsmark, hvor de nu har boet i 2 år.

Mika har gået i børnehaven i Sjælsmark og i et halvt år i 0 klasse på Røde Kors skolen i Lyngby. Han går også i miniklubben på Sjælsmark om eftermiddagen, når han er kommet tilbage med skolebussen.

Mika virker som en harmonisk og glad lille dreng, og man har indtryk af familien har store ressourcer til at klare tilværelsen på Sjælsmark, samt at de udefra får stor hjælp af dels venner fra tiden i Kalundborg, kurdiske venner, der har opholdstilladelse samt mange frivillige.

Mika fortæller at han leger med jævnaldrende i Sjælsmark, de spiller fodbold, går i klubben og han har 2 bedste venner, som han spiller Ipad og playstation med. Mor synes dog (som mange andre forældre!!) at de bruger for meget tid på med de elektroniske spil!

Det bedste siger Mika er dog han skal starte i 0 klasse efter påskeferien folkeskole i Hillerød. Om nogle dage skal han op og besøge skolen sammen med sin far og mor og prøve at være lidt i klassen.

Mika har fået lov at starte i samme folkeskole, hvor hans to brødre har gået det sidste års tid. Der er lang transporttid, de skal med bus fra Sjælsmark kl 7, tog fra Allerød Station og igen bus hen til skolen. Men Mika synes det er fedt at han skal følges med sine storebrødre.

Mor indskyder, at hun nu regner med at følge og hente ham den

første tid – og at de store ikke skal have ansvaret for lillebror hver dag .

Forældrene gør rigtig meget for at mildne tilværelsen så meget de nu kan, og som de får lov til, så Mika og hans brødre får så nær en normal tilværelse som muligt. De har ofte besøg fra Kalundborg, og lader børnene gå til aktiviteter udenfor Sjælsmark om muligt.

Forældrene er meget aktive omkring deres børn. Deltager også i frivilliges træninger og fodboldturneringer inde i Sjælsmark til stor fornøjelse for både far og drengene.

Frivilliges arrangementer ud af Sjælsmark - skovture, cirkus, bio, teater, legecentre, etc deltager begge forældre ivrigt i sammen med børnene, de er ofte med at arrangere, invitere, og få ting til at ske i Sjælsmark.

Mika spiser sjældent - meget sjældent i kantinen ,siger mor og Mika siger bestemt : “jeg spiser aldrig derovre”.

Mor laver madpakker til drengene (af varer udefra fra frivillige og venner) og Mika siger :”det smager godt”

Engang imellem henter brødrene mellemmad, som består af mælk og frugt i kantinen, så får de 1 stk. frugt hver!

Mika siger, han godt kunne ønske sig chokolademadder hver dag!

Mika er bare en glad lille fyr. Fuld af smil og sjov siger han, at han bedst kan lide chokolade, at han vil være stærk og gå til boksning, når han bliver stor. (som en af de store brødre gør)

Ved afslutningen af interviewet med sidder Mika og tegner et fint stort hjerte til mig !

Mødet med Mika viser mig en harmonisk, tryk og åben lille dreng, der på trods af familiens svære situation, og nok mest på grund af familiens tilsyneladende store overskud finder glæde i dagligdagen.

Fatin 13 år – 1 1/2 år i Sjælsmark

Interviewet er gennemført i april 2019 hjemme i Fatins bolig på Sjælsmark udrejsecenter. Begge hans forældre er tilstede under samtalen, de forstår ikke dansk, men følger med sørgmodige øjne deres yngste søn.

Fatin fortæller:

Jeg hedder Fatin og er 13 år. Jeg er kurder og født i Irak. Jeg har 8 ældre søskende (alle voksne), begge mine forældre er født i Iran, de boede begge i Iran indtil 8-9 års alderen, hvor de flygtede til Irak. Mine søskende og jeg er født og opvokset i forskellige flygtningelejre.

Begge mine forældre er ligesom mine søskende og jeg statsløse, det vil sige at ingen lande vil kendes ved vores familie. Mine forældre kan ikke vende tilbage, da familien både som kurdere og grundet politiske aktiviteter vil blive straffet. Mine forældre vil blive dræbt, hvis de vender tilbage. (*Fatin ser her meget opgivende og uendelig bedrøvet ud*)

Vi kom til Danmark for 4 år siden, 2 af mine to ældste søskende tog til Canada, hvor de bor nu, men mine forældre og 2 af mine brødre, 2 af mine søstre og jeg selv kom til Sandholm først i 20 dage, så til en flygtningelejr i Jylland, (*glemt navnet*), nogle dage i en lejlighed et eller andet sted vistnok kun en dag og til sidst så til Jelling, hvor vi boede allesammen i et lille hus for os selv. Her var vi allesammen så glade for at bo, og her lavede min mor altid mad til os. Vi var i Jelling i 2 år, indtil vi som afviste kom her til Sjælsmark Udrejsecenter.

Jeg bor nu her i Sjælsmark sammen med mine forældre og mine 2 brødre (begge i beg. af tyverne). Mine søstre bor også i Sjælsmark Udrejsecenter, bare ikke i denne bolig, min ene søster har en lille dreng på 3 år. Han er heller ikke glad for at bo her.

Jeg gik i skole i Jelling og efter vi kom til Sjælsmark Udrejsecenter kom jeg i "Skolen På Bakken" i Lynge (*Røde Kors` skole*). Nu er jeg så lige startet på folkeskole i Nordsjælland, jeg går i 7 klasse. Skolen er okay, men jeg er så stresset og træt.

Når skolen slutter tager jeg tilbage til Sjælsmark, jeg går ikke i klubben her i Sjælsmark, jeg har hovedpine og stress hele tiden. Jeg har ingen venner, men det orker jeg heller ikke, jeg er aldrig glad.

I Jelling spillede jeg fodbold med nogen, Jeg havde en rigtig god træner. Mine bedste venner var i Jelling, de ringede også i begyndelsen, hvor jeg boede her i Sjælsmark, det gør de ikke mere.

Der var også en derovre fra, som kom og besøgte mig her lige i begyndelsen, men han kommer ikke mere, her er jo også ligesom et fængsel. (*da jeg spørger om ikke han kan ringe til nogen af vennerne fra Jelling ryster Fatin på hovedet*) - Det er også ligemeget!

Jeg spiser sjældent i kantinen, kan ikke lide maden, den er tit brunt og brændt og det lugter dårligt! Da bussen til skolen kører kl 07 om morgenen kan jeg ikke nå at få morgenmad i kantinen, som først åbner kl.7. Min mor henter en madpakke lige før bussen går og giver den til mig. Nej, den er ikke god, den er ulækker.

Jeg spørger Fatin om han bliver mæt og her trækker han bare opgivende på skulderen.

I det hele taget virker Farin meget trist og opgivende. Han siger ind imellem i vor samtale helt spontant, at han er så ked af at bo i Sjælsmark, at det er svært at se sine forældre så kede af det altid, og at intet land vil have familien. Forældrene er med ved samtalen i boligen i dag, de sidder og lytter, men de forstår ikke dansk og taler ikke dansk, de ser begge uendelig bedrøvede ud. Fatin oversætter en del af vor samtale til dem. Fatin giver udtryk for sin angst for at familien skal blive sendt tilbage til Iran, og at hans forældre skal blive dræbt.

Ved vor samtale virker han interesseret og villig til at fortælle, men ofte ender det med "jeg er så træt og har tit hovedpine" Han virker som en deprimeret dreng, og på forespørgsel om han har været til læge (sundhedsklinikken i Sjælsmark) svarer han, at det har han , men at han altid får at vide, at han bare skal drikke noget vand !!

I løbet af samtalen liver Fatin noget op, og han fortæller, at han er en dygtig tryllekunstner, kan rigtig mange tricks og øver sig hele tiden. Når han fortæller om trylleriet lyder han glad og fortæller også ,at han skriver digte og om jeg vil høre et. Fatin reciterede et langt og meget fint digt, han kunne det udenad og imponerede mig meget.

Han lovede at sende digtet til mig, men jeg venter stadig på det trods opfordringer på sms.

Fatin følger mig helt ud til indgangen af udrejsecenteret, mens han fortæller om sine tricks, og det sidste han siger inden vi skilles er:

Jeg bliver aldrig glad mere, kun hvis jeg kommer væk fra Sjælsmark og tilbage til Jelling. Mit største ønske er at få opholdstilladelse og komme til at deltage i "Danmark har talent".

Amira 7 år – 8 måneder i Sjælsmark

Interviewet er gennemført 15/3 i familiens værelse i Sjælsmark. Hendes far, mor og lillebror var også til stede. Faren taler godt dansk og supplerede ind i mellem.

Jeg kom til Danmark for 3 år siden sammen med min mor og min far. Dengang havde vi ikke min lillebror, han er kun 1 år. Han blev født på Bornholm, da det var jul sidste gang. Jeg kunne godt lide at bo på Bornholm. Der boede vi i lang tid. Far siger vi først boede i nogle andre centre – Sandholm, Ebeltoft, Auderød.

Min lillebror blev døbt i kirken på Bornholm og jeg fik lov til at tørre hans hoved, da præsten havde hældt vand på. Far, mor og mig er også blevet døbt i kirken der. Vil du se billeder ?

Og så viser faren mig en lille video fra lillebrorens dåb, hvor Amira ganske rigtigt hjælper præsten.

Jeg er født i Iran, og det er min mor og far også. Vi taler vores sprog sammen, men nogen gange taler jeg dansk med min far, for han er meget god til at snakke dansk. Det har han lært i kirken, for han går i bibelskole hver fredag. Og vi er også med i to kirker om søndagen nogen gange.

Vi har været i Sjælsmark i 8 måneder. Først boede vi et sted med to værelser, men jeg var meget bange, hvis jeg skulle på wc om natten. Så vækkede jeg min far, og han skulle først have sit ben på før vi kunne gå ud til wc'et.

Hendes far fortæller at han trådte på en landmine da han var 14 år gammel og kvæstede sit ene ben, så det måtte amputeres ved knæet. Derfor har han protese, som skal spændes på når han står op af sengen.

Nu er vi flyttet til et kæmpe stort værelse, hvor vi har vores eget badeværelse. Så nu er jeg ikke bange for at gå på toilettet. Det er bare lidt dumt når jeg skal sove, for min lillebror forstyrrer mig, så jeg ikke kan falde i søvn. Han er jo så lille, så han ved ikke, at jeg skal tidligt op og i skole.

Jeg kører med skolebussen sammen med de andre børn. Mor følger mig hen til bussen. Og så kører vi til Røde Kors skolen.

Jeg sidder sammen med min veninde i bussen, men vi går ikke i

sammen klasse. Jeg går i skovklassen, det er sjovt.

Vi kører hver dag med den hvide bil ud til skoven.

Så leger vi, jeg er god til at kravle i træerne. Jeg har lært at skære med en kniv, så det ikke er farligt. Nogen gange laver vi bål og steger mad. Vi laver alt muligt ude i skoven.

Jeg fryser ikke, for jeg har varmt tøj på. Men nogen gange har jeg glemt min hue og vanter, så er det koldt.

Jeg kan ikke lide den madpakke vi får fra kantinen, for jeg kan bedst lide varm mad. Min yndlingsmad er falafel.

Når vi kommer hjem fra skole, går jeg i klubben med min veninde. Det gør vi hver dag. Vi leger med barbi dukker eller spiller computer.

Når vi ikke er i klubben, kan jeg bedst lide at lege ude med mine veninder. Jeg har ikke en cykel, men jeg havde et løbehjul. Det er der nogen der har taget.

Jeg kan ikke lide at komme i kantinen, for politi'erne kikker og der er larm og jeg kan ikke lide maden, kun nogengange er der noget jeg kan lide. Men far henter mælk og frugt til os i kantinen. Nogen gange får vi falafler af en min far kender, det er godt.

Jeg er lige begyndt at gå til dans. Min mor og mig kører med bussen derhen. Det er sjovt, men jeg er lidt genert, fordi jeg ikke ved hvordan man skal danse.

Jeg drømmer om at komme tilbage til Bornholm. Jeg gik i børnehaven dengang, men nu skal jeg nok i skole, hvis vi kommer derhen igen. Jeg var glad for at bo der.

Jeg kan ikke så godt lide at bo i Sjælsmark, det er bedst når vi kommer ud på tur. Jeg er mest glad når vi er på tur.

I Sjælsmark er jeg bange for politi'erne. Men far siger, at det skal jeg ikke være, de er flinke nok. Han siger altid, at jeg ikke skal være bange for noget, for Gud passer på os .

Zana – 15 år – 1 år og 3 måneder i Sjælsmark

Interviewet fandt sted 14..4.19 hjemme hos familien i Udrejsecenter Sjælsmark, hvor de har to værelser. Zanas forældre, hvor mor taler noget dansk, og lillesøster på 5 år, var til stede.

Zana fortæller:

Vi er kurdere fra Iran og har været i Danmark i 3½ år. Vi har boet på 3 asylcentre i Jylland, inden vi blev flyttet til Sjælsmark.

Jeg gik i skole i Iran, hvor jeg lærte at læse og skrive. Jeg var omkring 12 år, da vi kom til Danmark, og jeg gik i almindelig folkeskole, da vi boede i Jylland, Nu går jeg i Skolen i Lyngby, men jeg bliver tit hjemme, og så sender de besked, når jeg ikke har været der en uges tid. Jeg skal snart begynde i folkeskole i København i 8. klasse, så regner jeg med at komme i 9. efter sommerferien, det glæder jeg mig til.

Jeg gider ikke gå i klubben i Sjælsmark, faktisk har jeg ingen venner her, som jeg er sammen med, når skolen er lukket, men en af bedsteforældrene henter nogle af os piger, og så går vi i svømmehallen eller i biografen, og vi har også været på Bakken og ude at sejle. Jeg har talt med de andre om, at vi måske også skal ses her i Sjælsmark og lave noget sammen ... Jeg har ingen veninder uden for Sjælsmark, men sammen med min far er jeg i Trampolinhuset 2 gange om ugen.

Zana har ingen planer for den kommende påskeferie. I sommerferien sidste år var hun på lejr med Ungdommens Røde Kors, men det kan hun ikke i år, da aldersgrænsen er 15 år. Mor og far og lillesøster var i Lalandia, mens hun var på lejr, der drømmer hun også om at komme med til, for de havde haft deres eget hus!

Zana fortæller videre:

Da jeg havde fødselsdag sidst, havde mor bagt kage, som jeg havde med i skole, men jeg ved ikke, hvad der skal ske, når jeg bliver 16.

Nogen gange spiser jeg i kantinen, min far går over og ser, hvad der er. Jeg ville ønske, kriminalfolkene ikke var der. Nogen gange spiser jeg cornflakes derovre om morgenen, ellers henter far noget brød til mig. Nogen gange må man tage mad med ud, andre gange ikke, der er ikke

nogen regler for det. I skolen laver vi mad om tirsdagen, de forskellige klasser på skift, så nogen gange får vi iransk mad og nogen gange noget andet. Nogen gange har jeg madpakke med fra kantinen.

Jeg er glad for musik og er begyndt at spille guitar med en mand i Trampolinhuset, som underviser gratis. Jeg er ved at lære noder og vil gerne lære at spille iransk musik, jeg kigger videoer på You Tube. Jeg tegner også meget og skriver nogen gange tekster til det, jeg tegner. Jeg elsker også at danse, og da vi var i Holstebro var jeg med til mellemøstlig dans, nu danser jeg, når jeg er i Trampolinhuset om fredagen. Jeg går også til judo i Hillerød, det kan jeg godt lide. Og nogen gange går jeg sammen med min mor ind til Allerød eller vi går til Hørsholm, det tager sådan 3 kvarter eller en time at gå derind, men jeg cykler også sammen med min far.

Jeg drømmer om en bedre verden. Og jeg er bange for, at politiet skal komme, det er *alle* børn i Sjælsmark bange for. Jeg vil gerne være med til at lave en bedre verden, hvor der heller ikke er racisme.

Jeg håber at få nogle veninder udefra, når jeg begynder i almindelig skole, jeg vil også gerne have et job i Netto eller på en restaurant og tjene nogle penge.

Zana tænker meget over børnenes forhold i Sjælsmark og har en Facebookprofil, hvor hun har 2.765 venner. Og hvis nogen skriver noget grimt, er der andre, som kommer ind og forsvare hende, det er ikke noget problem, siger hun.

Zana er et af de børn i Sjælsmark, som oftest har været i medierne. Min fornemmelse under vores samtale er, at hun igen og igen har svaret på de samme spørgsmål om at være barn i Sjælsmark. Uden at det har forandret noget som helst. Og det er kun, når hun fortæller om de ting, hun er glad for – som at spille på sin guitar og at tegne og skrive – at der kommer liv i hendes øjne.

Forslag til uddybende læsning om Sjælsmark og asylbørnene

Bente Rich. *Det vil tage år at rehabilitere Sjælsmarksbørnene*. Politiken 9. august 2019

Dansk Flygtningehjælp. *Trivsel og udvikling hos børn på asylcentre*, 10. april 2018

Dansk Røde Kors. *Trivsel hos børn på Udrejsecenter Sjælsmark*. En psykologisk undersøgelse, 2019

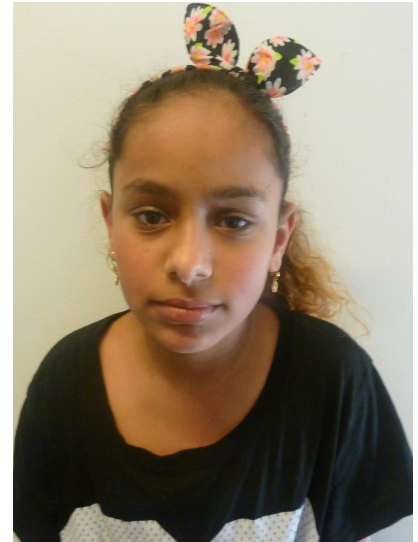
Folketingets ombudsmand. *Børn i Udrejsecenter Sjælsmark lever under svære forhold*. 20. december 2018

Folketingets ombudsmand. *Tilsynsbesøg på institution Sjælsø, Udrejsecenter Sjælsø*, 13. februar 2018

Kathrine Vitus og Signe Smith Nielsen. *Asylbørn i Danmark – en barndom i undtagelsestilstand*, Hans Reitzels Forlag 2011

Mozhdeh Ghasemiyani og Eva Secher Mathiasen. *Miljøet på Sjælsmark er gift for børnenes udvikling*. Politiken 9. juni 2019

Samtalerne med børnene er gennemført af seks bedstemødre fra Bedsteforældre for Asyl - alle har haft deres gang i udrejsecenter Sjælsmark gennem længere tid.

Kirsten Bitsch, lærer – Gerd Gottlieb, psykolog - Tove Krag, bibliotekar - Nina Lørring, lærer - Vibeke Nerup, sygeplejerske - Bente Rich, børnepsykiater

